

Over for de Betragtninger, som jeg nys nævnte, kan det jo i øvrigt ogsaa gjøres gjældende, at for saa vidt som allerede bestaaende store og magtige Foreninger styres paa en saadan Maade, at de fortjene almindelig Tillid, og for saa vidt som de igjennem en længere Bestaaen have vundet et solidt Fodfæste, er der ingen Grund for disse Foreninger til at frygte for Konkurrenter; men Muligheden af, at der kan danne sig nye konkurrerende Foreninger ved Siden af ældre bestaaende Foreninger, tror jeg ikke, at man i og for sig kan negte overhovedet er et Gode. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa, hvorvidt den bestaaende almindelige Brandforsikringsforening for Landbygninger maatte fortjene almindelig Tillid, eller paa, hvorvidt dens Anliggender maatte blive styrede paa den rette Maade. Jeg er enig med det ærede Medlem for Svvs Amts 2den Valgfreds (Alberti), deri, at dette er Noget, som slet ikke ligger for ved denne Leilighed, og det forekommer mig derfor ogsaa, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Wintner) kom noget dybere ind paa denne Gjenstand, end der egentlig synes at være Anledning til, i Særdeleshed, naar man mindes — hvad han selv udtalte —, at Brandforsikringer for Landbygninger maa betragtes som et privat Selskab, hvis Styrelsesmaade det derfor ikke synes mig at være ganske i sin Orden at gjøre til Gjenstand for en saa skarp Kritik, som det ærede Medlem tillod sig. Jeg sigter herved navnlig til den Udtring af ham, som gik ud paa, at dette Selskab skulde have gjort Misbrug af den Myndighed, som var overdraget det. At i Øvrigt den almindelige Brandforsikring for Landbygninger dog i Almindelighed taget har vidst at vinde Tillid her i Landet, synes at fremgaa deraf, at dens Omraade bestandig er blevet større og større. Hvor stor den Nisbo er, som den nu i dette Diebliff omfatter, seer jeg mig ikke i Stand til aldeles nøie at oplyse, men for et Nars Tid siden beløb den omtrent 400 Mill. Rd. Jeg tror, som sagt, at dette tyder paa nogen Tillid, men i Øvrigt skal jeg, netop fordi dette Selskab maa betragtes som privat Selskab, ikke forfølge denne Sag videre. Naar man imidlertid gaar ud fra, at der ikke er nogen Grund til at modsætte sig, at private Forsikringsforeninger dannes, følger fremdeles deraf — deri maa jeg give de ærede Forslagsstillere Ret — at der tillige er Opfordring til ikke at negte fremtidig Forsikringsforeninger de Begunstigelses, som allerede maatte være tilstaaet nu bestaaende Foreninger, for saa vidt ikke disse Begunstigelses i alt Fald maatte være særligt begrundede i særegne Forpligtelser, som de nu bestaaende Foreninger have. Naar man da vil undersøge de Begunstigelses, hvorom der er Tale i det foreliggende Lovforslag, har jeg ikke Noget at erindre imod de i § 2 foreslaaede Begunstigelses, hvad de fleste af dem angaar.

Jeg finder det ganske i sin Orden — kan i alt Fald ikke have Noget at erindre imod — at man anser det for hensigtsmæssigt at skaffe den Lettelse til Stede for Foreningerne, at resterende Kontingenter og øvrige statutmæssige Bidrag kunne inddrives paa den lette og simple Maade, som finder Sted ved Udpanning. Jeg har heller ikke noget Særdeles at indvende imod Begunstigelsen under Nr. 3, „at der forbeholdes Foreningen legal Panteret næst efter kongelige og kommunale Skatter i den forsikrede Eiendom for det statutmæssige Kontingent“ osv., thi end jeg ved denne Begunstigelse dog vil gjøre opmærksom paa, at det vel kunde være, at naar der i sin Tid er bleven givet en saadan Begunstigelse til den almindelige Brandforsikring, har det været som et Sidestykke til, at der blev paalagt den almindelige Brandforsikring en Forpligtelse til at tegne Forsikring paa Landet for alle de Ciere af Landbygninger, som begjære Indtegning i Foreningen, medens de private Forsikringsforeninger jo vel sagtens ville forbeholde sig selv at vrage og bortstøde de Bygninger, med Hensyn til hvilke de maatte mene, at der maatte være større Brandsfare til Stede. Men uagtet jeg saaledes nok tror, at man kunde gjøre nogen Grindring herimod, finder jeg dog ikke i og for sig tilstrækkelig Grund heri til helt at modsætte mig Begunstigelsen under Nr. 3. Hvad Begunstigelsen under Nr. 2 angaar, forekommer det mig, at den nærmest maa betragtes som en videre Gjennemførelse af, hvad der allerede indeholdes i Loven af 8de Marts 1856 for specielle Tilfælde, saaledes at man for saa vidt vil have almindeliggjort den Begunstigelse, der indeholdes i Loven af 8de Marts 1856 under særegne Omstændigheder. Tilbage staar altsaa kun for saa vidt Nr. 12. Naar der udtales deri, „at Panteattester, Taxationsforetninger, Deklarationer og alle andre Foreninger angaaende Dokumenter maa udstedes paa ustemplet Papir med Undtælse af Policer“ osv., tror jeg, at man der gaar videre, end der haves Hjemmel til, saavel naar man sammenholder det Foreslaaede med, hvad der i alt Fald gjælder for de nu bestaaende Foreninger, som naar man undersøger, hvad der har Hjemmel i Forholdets Natur. Der tilkommer ikke de nu bestaaende Foreninger saa vidt gaaende fritagelser for Brugen af stemplet Papir, som her findes foresl. aet, og jeg kan heller ikke skjønne, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at give Forsikringselskaber af en særegen Art en saadan vidt gaaende Frihed for Brugen af stemplet Papir, naar man ikke vil føle sig opfordret til at indvømme lignende Begunstigelses til andre Forsikringselskaber, der synes at have ganske de samme Krav paa Smøbekommen som Brandforsikringselskaberne. Det forekommer mig, at der ikke er Grund til at gaa videre paa dette Omraade, end der er hjemlet ved de nu bestaaende Lovbestemmelser angaaende Brugen af stemplet Papir. Den